

ere derefter for det Første: „hvor vigtigt det er for os selv at kunne hævde Besiddelsen af vor Hovedstad, idet vort Udgangspunkt netop var, at den nu anlagte Befæstning hvede den nødvendige Sikkerhed herfor.“ — Vi se altsaa her en varm og fuld Tilslutning fra Søofficererne med Hensyn til de Foranstaltninger, der nu ere foretagne til Sikkring af Hovedstaden — og for det Andet: En Udvikling af, hvad der nu burde gøres, nemlig at Søbefæstningen sættes i forvarlig Stand, at Flaaden udvikles saa kraftig som muligt, og at Algerøshund Stationen og nogle Støttepunkter for Kanonbaads- og Torpedobaadsforvaret anlægges. Det er de Ting, der forlanges. Jeg kan saaledes ikke se Andet, end at der er adskillige Ting, hvori Sø- og Landofficererne ere fuldstændig enige, og som altsaa Folkethinget, forjaavidt det tillægger denne Enighed nogenjombelst Betydning, vil kunne tage op. Der er altsaa for det Første det, at godkjende den nu anlagte Befæstning, der anerkjendes baade af Land- og Søofficererne som særlig nødvendig, og dernæst at vedtage det Forslag, som nu har foreligget adskillige Gange, og som ogsaa for Dieblisset foreligger for Thinget, om Anlæg af et stort Fort paa Middelfrunden. Derved vilde man glæde saavel Søofficererne som Landofficererne. At Flaaden udvikles saa kraftig som muligt, vil man ogsaa kunne bidrage Sit til ved at behandle Jernsørens § 26 med noget mere Venlighed, end man hidtil har gjort. Der er altsaa, hvis man tillægger det nogenjombelst Betydning, at Land- og Søofficererne ere enige, og er villig til at gøre, hvad de i Forening maatte forlange, ikke det Mindste i Veien for, at komme temmelig vidt. Striden vil maasse først begynde, naar der er Tale om yderligere at fortsætte med permanent Befæstning af Kjøbenhavn, thi saa er ganske vist nogle — jeg veed ikke hvor mange — Søofficerer af den Anskuelse, at den ikke er strengt nødvendig, men dermed kunne vi vente, indtil det foreligger. Regjeringen forlanger det ikke nu, men den forlanger en Søbefæstning, som Søofficererne lige saa højrøstet som Landofficererne forlange sammen med Landbefæstningen og sammen med en kraftig Udvikling af Flaaden, baade Land- og Søofficererne ere fuldstændig enige derom. Derom er der ikke nogen Uenighed. Det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) mente, at den ærede Ordfører var gaaet tilbage i Dag ved at udtale: Vort Standpunkt er ikke, at der ikke skal være noget Forsvar. Det forekommer mig tværtimod, at dette fra vort Synspunkt er et Slags

Fremskridt, men maasse reducerer det sig til Stilstand. Jeg kan ikke indse Andet, sagde den ærede Ordfører, end at vi maa være meget fornøiede med det Forsvar, vi have nu. Det er et Fremskridt fra de Udtalelser, vi have af den ærede Ordfører, ikke fra 1873, men fra 1887—88, og som jeg gjentagende har haft den Glæde at fremføre for den ærede Ordfører, nemlig, at det Materiel, som kan bruges til en Konflikt med en Stormagt, er en Skade og Fare for Landet, Noget, som vi skulle sky som Pesten, en Betragtning, som jo gjør det umuligt for os at bevare Geværer og Kanoner, og en Udtalelse fra Oktober 1888, nemlig at den bedste Maade at forsvare Landet paa, er ikke at have Noget at forsvare det med. Nu synes jeg dog, at det Forsvar vi have efter Hærløven af 1867, som den blev udviklet i 1880, er Lidt og ikke slet Intet, men hvis den bedste Maade at forsvare Landet paa er intet Forsvar at have, tror jeg, at den ærede Ordfører kunde faae det Hele meget billigere og spare en hel Del Penge til sine økonomiske Reformere.

Sage: Jeg forlanger selvfølgelig ikke, at den ærede Ordfører skal kunne tilvejebringe Overensstemmelse mellem sin berømte Tale fra Oktober 1873 og sin senere Handlemaade; hvor stor Dialektiker han end er, kan det naturligvis aldrig lykkes ham. Jeg stiller ikke denne Fordring, men derimod er der Et, jeg vil berigtige i den ærede Ordførers Udtalelse, nemlig, at jeg ved min Henvendelse til Regjeringen, ved min Tale til den høie Regjering, fordi den dristig har taget Ansvar paa sig, skulde have villet udtale en Anerkjendelse af en Tilsidejættelse af dette Thing, at det skulde være en Tale, fordi dette Thing, som det er paastaet, er blevet haanet. At den ærede Ordfører har kunnet udtale dette, ligger selvfølgelig i, at han og jeg ere ganske uenige om, hvad der er det Væsentlige i den nuværende Situation og i den høie Regjering's Handlemaade. Det Væsentlige for mig i Regjeringens Handlemaade er, at den har varetaget Landets dyrebare Interesser under en skarp konstitutionel Konflikt; det Væsentlige for den ærede Ordfører er, at han og hans Meningsfæller som formentlige Repræsentanter for det danske Folk ere bleve tilsidejættede. Det er ganske vist ogsaa beklageligt for mig, men det er ikke det Væsentlige for mig. Der er naturligvis den Forskjel mellem den ærede Ordfører og mig, og jeg tror Mange med mig, at vi opfatte Nigssdagsmændene som Landets Tjenere, men ikke som Landets Herrer,